Ο σύγχρονος υπεράνθρωπος (Ν. Α. Κωνσταντοπουλου)

Date : 10 Μαΐου, 2006

Από το κλασικό και το γονιδιακό ντόπινγκ, φθάσαμε στη διαχείριση εγκεφαλικών λειτουργιών!

Ο αθλητισμός δίνει χρόνια στη ζωή και ζωή στα χρόνια. Δεν είναι δική μας η σοφή ρήση, αλλά την ασπαζόμαστε απολύτως. Οπως συμφωνούμε αναντιρρήτως με την άποψη ότι ο αθλητισμός είναι χαρά. Προσέξτε, μιλάμε για τον αθλητισμό. Ο σύγχρονος πρωταθλητισμός είναι μια εντελώς διαφορετική υπόθεση, που, ενδεχομένως, να προσφέρει πρόσκαιρη ικανοποίηση στον πρωταθλητή, αλλά πιστεύουμε, πως, στην πραγματικότητα, τον κάνει να αισθάνεται σαν τον Δανιήλ στον λάκκο των λεόντων. Η διαφορά είναι ότι οι πρωταθλητές είναι κοινοί άνθρωποι και οι λέοντες (οι απαγορευμένες ουσίες, εν προκειμένω) μπορούν να τους κατασπαράξουν. Και σε ανύποπτο χρόνο. Οταν οι αθλητές θα πιστεύουν ότι έχουν ξεφύγει από τα δόντια τους...
Ανήκει στην επιστημονική σφαίρα της ψυχιατρικής η εξήγηση της συμπεριφοράς νεαρών ανθρώπων, οι οποίοι, παραγνωρίζοντας τις ενδεχόμενες συνέπειες, που μπορεί να έχει η χρήση απαγορευμένων ουσιών, στην υγεία τους και (ή) στη μακροημέρευσή τους, καταφεύγουν σε αυτές, προκειμένου να βελτιώσουν την αθλητική τους απόδοση, με αβέβαιη έκβαση. Γιατί πολλοί ντοπάρονται, αλλά λίγοι είναι οι νικητές. Δυστυχώς, ο σημερινός αθλητισμός, εξαιτίας της μορφής του σύγχρονου πρωταθλητισμού, ουδεμία σχέση έχει με το «αρχαίο πνεύμα αθάνατο», που υμνεί ο Κωστής Παλαμάς. Οι σημερινοί πρωταθλητές μοιάζουν υπεράνθρωποι. Ποια, όμως, η σχέση τους, με τον υπεράνθρωπο του Νίτσε;
«Ο Νίτσε, όταν έβαζε τον Ζαρατούστρα να υμνεί τις αρετές του υπερανθρώπου, σαφώς πίστευε ότι επρόκειτο αμιγώς για φιλοσοφική σκέψη και όχι για πραγματικότητα. Την πραγματικότητα, όμως, αυτή τη δημιούργησαν οι ανάγκες της σύγχρονης αθλητιατρικής και του πρωταθλητισμού. Στην προσπάθεια να κατασκευαστούν αθλητές με συνεχώς αυξανόμενες απαιτήσεις για υψηλές αποδόσεις, φτάσαμε σχεδόν στη δημιουργία του αθλητή - υπεράνθρωπου», λέει ο δρ Δ. Κουντούρης, νευρολόγος - ψυχίατρος. Και εξηγεί:
«Περνώντας από το κλασικό (απαγορευμένες ουσίες) και το γονιδιακό ντόπινγκ, στην ελεγχόμενη προκλητή νευρογένεση (ΕΠΝ), δηλαδή στη διαχείριση των εγκεφαλικών λειτουργιών, έχουμε πλέον τη δυνατότητα να δημιουργούμε, από κοινούς μέσης απόδοσης αθλητές, «υπεράνθρωπους». Η ΕΠμπορεί να πετύχει τη δημιουργία αισιοδοξίας και τη διαχείριση του φθόνου. Μπορούμε να φέρουμε τον αθλητή σε τέτοιο σημείο, ώστε να ανταγωνίζεται τον κακό εαυτό του ή έναν άλλον

αθλητή. Μπορούμε, δηλαδή, να του βγάλουμε το «δυναμικό» του. Ακολουθώντας, πλέον, τους νόμους της φυσικής επιλογής, γνώστες των διαφόρων αθλημάτων έχουν τη δυνατότητα να επιλέγουν μεταξύ των υποψηφίων, σωρεία μελλοντικών αθλητών με τον ανάλογο σωματότυπο. Από αυτές τις ομάδες, μ' ένα σωστό πρόγραμμα προληπτικής ιατρικής και γονιδιακής υποστήριξης, βελτιώνονται οι αποδόσεις αυτών των αθλητών, φθάνοντας σε πολύ υψηλά επίπεδα, ακόμη και αν οι ίδιοι δεν έχουν τα ανάλογα φυσικά χαρίσματα. Με την προσθήκη των εφαρμοσμένων νευροεπιστημών, υφίσταται, πλέον, και η διαχείριση της εγκεφαλικής λειτουργίας».
- Μιλάμε, δηλαδή, για ψυχολογικό ντόπινγκ;
- Στην πραγματικότητα, ναι. Σωστές εγκεφαλικές λειτουργίες, κατάλληλα ρυθμισμένες, εξοπλίζουν τους σύγχρονους αθλητές σε σημείο τέτοιο, που, σε σύγκριση με τον σημερινό μέσο όρο, να τους καθιστούν ικανούς για υπεράνθρωπες πράξεις. Αυτές οι πράξεις, εκφράζονται στον αθλητικό χώρο με ρεκόρ τέτοια, που, πλέον, σε σύγκριση με τον μέσο άνθρωπο είναι υπεράνθρωπα. Ασφαλώς και υπάρχουν αποκλίσεις ή αποτυχημένες «ιατρικές» εφαρμογές από κακούς υπολογισμούς, άγνοια ή ημιμάθεια. Αυτές είναι οι «παράπλευρες απώλειες», οι οποίες χάνονται στην ανωνυμία ή διαφυλάσσονται σαν διδακτικό υλικό, για να μην επαναληφθούν τα ίδια λάθη στο μέλλον. Αθλητές που έχουν τέτοιου είδους υποστήριξη, είναι πάντα πρώτοι και δεν κινδυνεύουν στους ελέγχους ντόπινγκ. Στο σημείο αυτό εντοπίζεται και η «άγνοια κινδύνου», με καταστροφικές, συνέπειες, για αθλητές ευρισκόμενους εκτός του συστήματος. Η υποστήριξη αυτή μπορεί να έχει και τη μορφή ληξιπρόθεσμου γραμματίου. Δηλαδή, μπορεί να έχει κάποιος αθλητής αυτή την αρωγή όσο καιρό κάνει πρωταθλητισμό και μετά να επιστρέψει στον «μέσο όρο».

Το εγκεφαλικό ντόπινγκ και η νευρογένεση

Το «εγκεφαλικό - ψυχολογικό ντόπινγκ» (ο όρος δεν είναι επίσημος, αλλά στην πραγματικότητα περί αυτού πρόκειται) δεν μπορεί να το κάνει οποιοσδήποτε. Χρειάζονται οι ειδικοί. Πώς θα το πετύχουν αυτό; Ο δρ Κουντούρης το αναλύει:
«Πρόκειται για ψυχικές λειτουργίες, οι οποίες σε άλλες χώρες έχουν μελετηθεί και έχουν αναπτυχθεί από ειδικές ομάδες. Ξεκινώντας πριν από πολλά χρόνια, με στόχο την αύξηση της απόδοσης, κατέληξαν στο συμπέρασμα, ότι, με τη σωστή τακτική συμπεριφοράς, τα δυναμικά που πηγάζουν από αυτές τις ψυχικές λειτουργίες, μπορούν, με την αρμόζουσα μεταχείριση, να ανεβάσουν την απόδοση του αθλητή στα ύψη. Η διαχείριση των εγκεφαλικών λειτουργιών γίνεται με συντονισμό των

βιορρυθμών εγκεφαλικού μεταβολισμού και νευρογένεσης. Η τελευταία βασίζεται σε ανακαλύψεις πρόσφατες, οι οποίες έχουν καταργήσει το δόγμα ότι οι εγκεφαλικοί νευρώνες δεν αναπλάθονται. Οι εγκεφαλικοί νευρώνες έχουν και από μόνοι τους το προνόμιο της αναγέννησης και μπορούν να κατευθυνθούν έξωθεν. Πέραν τούτου, μπορούν να διαμορφωθούν σε νευρικά κύτταρα ποικίλης λειτουργίας, ανάλογα με την επιθυμία που υπάρχει, και να τοποθετούνται για να αναλάβουν τη διαχείριση συγκεκριμένων περιοχών του εγκεφάλου. Μπορούμε δε, με την επιλεκτική νευρογένεση και νευροτοποθέτηση, να εξασφαλίσουμε τη βελτίωση εκείνων των νευρικών κέντρων που υπολειτουργούν. Αυτά τα νέα νευρικά κύτταρα έχουν τη δυνατότητα όχι μόνο να συμπληρώσουν ή να εγκαταστήσουν άλλα νευρικά κύτταρα, αλλά και να ρυθμιστούν έτσι, ώστε να διασφαλίζεται ο επιθυμητός τρόπος βιολειτουργίας τους. Τοιουτοτρόπως, μπορούμε να έχουμε τον αθλητή, που δεν πονάει, δεν φοβάται, δεν αγχώνεται, δεν κουράζεται, δεν υποφέρει από αϋπνίες, στομαχόπονο κ.τλ. Με τη νευρογένεση παράγουμε ενδορφίνες και στέλνουμε τον αθλητή στον βατήρα της εκκίνησης, στη βαλβίδα, γενικά, στο γήπεδο για τον αγώνα, αισιόδοξο. Μελετώντας με την 24ωρη καταγραφή του εγκεφαλογραφήματος τους βιορρυθμούς του ύπνου και τη λειτουργία του νευρικού συστήματος σε ώρα ανάπαυσης, μπορούμε να εντοπίσουμε μεταβολικά ή ορμονικά πρόβλημα υπολειτουργίας ή δυσλειτουργίας του εγκεφάλου. Χορηγώντας κάποιες ουσίες, π.χ. αυξητικούς παράγοντες ή διεγέρτες νευροδιαβιβαστών, με κατάλληλες τεχνικές και ταυτόχρονη χρησιμοποίηση συναισθηματικών παρεμβάσεων, όπως με βιοανάδραση (ερέθισμα που πηγαίνει στον εγκέφαλο και ο εγκέφαλος αντιδρά σε αυτήν) και ελεγχόμενη μάθηση, μπορούμε να το πετύχουμε αυτό. Υπάρχει, δηλαδή, η δυνατότητα, με τέτοιες τεχνικές, δημιουργίας ανθρώπινου οργανισμού ακραίων αποδόσεων και, μάλιστα, χωρίς φθορές.Ή, για να το πούμε πιο συγκεκριμένα, εφόσον υπάρχει οικονομική κάλυψη, είναι απεριόριστα τα όρια των αθλητικών επιδόσεων και, μάλιστα, χρονικά προδιαγεγραμμένα. Οπου υπάρχει η Ελεγχόμενη Πρόκληση Νευρογένεσης (ΕΠΝ), υπάρχουν και οι υπεραθλητές. Εάν συνεχιστεί ο τρόπος αυτός ανάπτυξης και διαχείρισης της Ολυμπιακής Ιδέας, σε λίγο τα περισσότερα χειροκροτήματα στην απονομή των μεταλλίων θα ανήκουν, δικαιωματικά, στην επιστημονική ομάδα, που θα έχει και την ευθύνη των επιδόσεων. Αλλωστε, αυτό το είδαμε και στους Ολυμπιακούς της Σεούλ, όπου γιατροί όριζαν ποιοι αθλητές και με ποιο τρόπο θα αγωνισθούν. Βέβαια, υπήρχε τότε και η αγωνία του ελέγχου ντόπινγκ. Σήμερα, με τις επιστημονικές μεθόδους, αυτό το άγχος μπορεί να παρακαμφθεί. Αλλά υπό συζήτηση είναι πάντα η ισορροπία στον αθλητισμό. Το πολύ καλό μπορεί να γεννήσει και πολύ κακό. Οι διαδικασίες αυτές προκαλούν, πιθανότατα, καρκινογένεση. Παραμένει δε, το ερώτημα, αν αυτός που αγωνίζεται εν γνώσει του ότι χρησιμοποιεί τεχνικές μη αποδεκτές, διαπράττει ποινικό αδίκημα ή όχι. Και, επίσης, ένα άλλο ερώτημα, αν φτιάχνοντας έναν βιολογικό αθλητή και "κατασκευάζοντας" το αποτέλεσμα, διαπράττουμε κι εμείς ποινικό αδίκημα».
Ο κ. Κουντούρης επισημαίνει ότι η ΕΠχρησιμοποιείται κατά του Αλτσχάιμερ, της σκλήρυνσης κατά πλάκας, των εγκεφαλικών, του Πάρκινσον, σε μορφές καρκίνου, σε

σεξουαλικές διαταραχές και για τη βελτίωση της σωματικής και πνευματικής ευεξίας. Οι μέθοδοι αυτές πρώτα εφαρμόζονται σε υποψήφιους αστροναύτες και πιλότους κι έπειτα σε ασθενείς και σε αθλητές... (Πηγή: "ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ")